

Bevægelse, medmindre der kom saadanne Klager. Det maa forbause i høi Grad, at den ærede Minister ikke betragter de gjentagne Anker i dette Thing som tilstrækkelige Klager til at sætte sig i Bevægelse lige overfor de utvivlsomme Sigtelser for Myndighedsmisbrug, der i de sidste Samlinger her ere fremkomne lige overfor forskjellige Embedsmænd. Det forekommer mig, at disse Forhandlinger i den tilspidjede Form, i hvilken de ofte ere blevne førte i dette Thing, ere mindst ligesaa vægtige som en Skrivelse, der indgives fra en enkelt Person til Ministeren i et enkelt bestemt Tilfælde, og den ærede Forespørger har efter den Erfaring, jeg har gjort, Ret i det, han har anført om Behandlingen i Arresterne; han har Ret i sine Bemærkninger om Alt det, der gjøres for at fremkalde denne Tilstaaelse, som nu en Gang er Formen for Sandheden i vor kriminelle Retspleie; han har Ret i sine Udtalelser om, at man negter Besøg, Extraforpleining o. s. v., saa længe Tilstaaelse ikke er afgiven. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Punkt; jeg kunde vel have lyst til at støtte den ærede Forespørger paa et andet Punkt, men paa Grund af den ærede Formands Indskriden før er jeg kun i Stand til at sige, at jeg kjender bestemte Tilfælde, hvor Velhavende ere blevne bedre behandledes i Arresterne end fattige. Jeg kan altsaa ikke forstaa, hvorfor den ærede Minister ikke kan opfatte de Forhandlinger, der føres i dette Thing, som tilstrækkelige Klager. Med Hensyn til den ærede Ministers øvrige Udtalelser vil jeg sige, at denne Henvisning til, at Arrestlokalerne ere daarlige i Kjøbenhavn, kan ikke retfærdiggjøre, at man henætter Arresterne i Stabene, uden at lade dem komme i Forhør. Den ærede Minister kan sige, at naar der ikke er Plads til at have de Tilstalte i et andet Rum i Nærheden af Forhørslokalerne, saa er man nødt til at sætte dem ind i Stabene, saa længe Forhørene vare, men dette kan ikke retfærdiggjøre, at man sætter Folk i Stabene og lader dem sidde der uden at tage dem i Forhør i en halv Dag eller mere. Dette kan ikke retfærdiggjøres ved Henvisning til de daarlige Arrester i Kjøbenhavn. Saa yttrede den ærede Minister, hvad der meget undrede mig, at han ikke kunde gjøre Noget ved disse Forhold, fordi Retterne ikke vare ham underordnede, og den ærede Minister holdt meget stærkt paa dette Punkt. Jeg tror dog ikke, at den ærede Minister har Ret i dette. Det er ganske vist, at den naturlige Veie i mange Tilfælde er at føre Klage eller nedlægge Paastand over vedkommende Forhørsdommer for den høiere Ret, som Sagen appelleres til

i Anledning af hans Afsærd, men den ærede Minister kan dog ikke lade uvidende om, at Forbrydelser i Embedsforhold efter Straffelovens 13de Kapitel er et Forhold, som bør være Gjenstand for den ærede Ministers Indskriden i mange Tilfælde. Det er Ministeren, der skal sætte Anklagemagten i Bevægelse lige overfor Misbrug af Embedsmyndighed og lige overfor de Forseelser i det Hele taget, der omhandles i det 13de Kapitel, og den ærede Minister har ogsaa selv gjort det. Der foreligger Exempler paa Herredsfogder og Birkedommere, som ved Initiativ fra den ærede Ministers Side ere blevne tiltalte for Myndighedsmisbrug og ere blevne straffede derfor. Jeg skal sluttelig gjøre en Bemærkning i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser om Udvisningen, det 3die Punkt i Forespørgselen. At Udvisningen har været formelt berettiget, tror jeg nu ganske vist ikke, der kan være nogen Tvivl om, men der er saa meget formelt berettiget, som er uendeligt haardt, naar det sker i det enkelte Tilfælde, og som man derfor som Regel afholder sig fra at gjøre. Hvis dette Standpunkt, som man i denne Sag har indtaget lige overfor den paagjældende svenske Stomagersvend, skal gjøres gjældende lige overfor Udlændinge, vil Konsekvensen blive den, at man under Arbejdsløshed, selv en kun ganske midlertidig, udbjæver de Udlændinge, der ikke i det enkelte Tilfælde have Arbejde, af Landet. Jeg tror ikke, at de fremmede Stater, som saadanne Personer tilhøre, ville føle sig opbyggede ved en saadan Fremgangsmaade, og jeg er sikker paa, at denne Fremgangsmaade vil heller ikke blive fulgt; men vil man stille sig paa det rent formelle Standpunkt, som den ærede Minister har stillet sig paa, maa man konsekvent foreskrive, at man i Tilfælde af Arbejdsløshed giver sig til en almindelig Udvisning af de Folk, der i det enkelte Tilfælde ikke have Arbejde, naar de ikke ere Statens Undersaatter, men tilhøre et fremmed Land.

Justitsministeren (Nelleman): Det er i Anledning af den sidste ærede Talers Ytringer, jeg blot vil gjøre et Par Bemærkninger. For det Første vil jeg gjøre den Bemærkning med Hensyn til Hensættelsen i Stabene, at dette jo er en Forholdsregel, der foreskrives af Dommeren som den, der styrer Forhørene. At Folk kunne blive hængslet i Stabene og dog ikke komme til Forhør den samme Dag, kan have den meget naturlige Grund, at Forhørene over de Andre trække saa længe ud, at Turen ikke kan komme til de Paagjældende. For saa vidt dernæst den sidste ærede Taler har villet